

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Missionsförbundet

Svenska Missionsförbundets organ.

N:r 2.

Den 8 januari 1920.

Årg. 38.

VÄRLDENS FRÄLSARE.

Matt. 2: 1—12.

Ordet vart kött och han bodde ibland oss — detta hör särskilt julen till. Vi skådade hans härlighet — detta är särskilt trettondedagens motto. Och om juldagen förnämligast är det israelitiska folkets dag, är trettondedagen i synnerhet hedningarnas dag. Trettondedagen eller lilla julen, som den blivit kallad, är alldeles särskilt hedningarnas jul.

I den hyllning, som Österlandets vise bringa barnet i Betlehem, bebådas och samlar sig all den tillbedjan, som alla hednafolk under kommande tider skola ägna Världsfrälsaren. En judisk rövare förklarar vid korset, att Jesus är en konung, och en romersk härhövitsman att han är Guds Son och en rättfärdig man. Olärda israelitiska herdar och visa män av hedningarna mötas i samfällid tillbedjan vid barnet i Betlehem. Det ena som det andra pekar framåt till den tid, då alla avskrank-

ningens skiljemurar icke blott mellan judar och hedningar utan även mellan människa och människa skola bortfalla genom det försoningens och kärlekens evangelium, som utgår från krubban och korset.

När de sågo stjärnan, blevo de mycket glada.

Då herdarne vaka-
de över sin hjord, hörde de änglabudskapet om undret i Betlehem och då Österlandets vise betraktade stjärnevärlden, blev det dem av den underbara stjärnan klart, att Messias var kommen. Gud möter människan på hennes vägar och i hennes kallelses utövning, vare sig hon vaktar fåren eller forskar i stjärnorna eller i vad kall hon än må vara. Och visserligen har Gud många vägar, på vilka han bringar det himmelska budskapet till människorna. Så kom till Israels konung Herodes och till dess överstepräster och skriftlärd budskapet om Messie ankomst från hednavärlden. På vägen till Betlehem

förrirade sig nämligen de vise männen till Jerusalem, där de med sin fråga efter den nyfödde judakonungen satte både Herodes och hela staden i rörelse. Genom ett som galet ansett folk retades sålunda Israel till iver. Men denna iver var särskilt hos Herodes hatets och mordlustens. Vad Herodes emellertid ämnade men hindrades att utföra med barnet i Betlehem ägde rum på Golgata. Så peka trettondedagens händelser fram till Golgata, där judens och hedningens vägar korsas varandra — judens för att löpa ut i ödemarken och hedningens för att gå fram emot och in i frälsningens alla rättigheter. Men än en gång skall hedningen reta juden till iver ifråga om Kristus. Men då skall juden icke fara efter att döda Kristus. Han skall då i stället hylla honom. Då skall för den barmhärtighet, som är hedningarna vederfaren, barmhärtighet också vederfaras judarna.

Juldagen är Guds dag — då skänker Gud Frälsaren åt världen. Trettondedagen är människans dag — då frambär människan sina skänker åt Gud. Människans gåva till Gud är beroende av Guds gåva till människan. Däruti består kärleken, icke att vi hava älskat Gud, utan att han har älskat oss och givit oss sin Son till försoning för våra synder. Så mötas Gud och människan i barnet från krubban. Och därmed äro himmelen och jorden förenade. Jesus är den fullkomligaste och skönaste framställningen av Gud och människan och av föreningen och gemenskapen mellan dem båda.

För att rädda barnets liv undan Herodes mordlust måste Josef och Maria fly från Juda land till Egypten. I ett hedniskt land fick alltså Jesus skydd för sitt eget folks mordanslag. Och icke blott detta. Vad som behövedes för denna flykt, fingo också hedningarna draga försorg om — de vise männen måste komma långväga ifrån för att med sina skänker giva den behöfliga utrustningen för den farofyllda färden. Det är som om i detta förhållande den kristna missionens väg bland hednafolken sinnebildligt åskådliggjorts. För att åt världen rädda evangelium måste detta tagas från judarna och givas åt hedningarna, och dess befordran ut i allt vidare kretsar och

till alla folk är därvid också anförtrodd åt hednafolken själva. Därför är denna helg hednamissionens dag även med hänsyn till de gåvor, som läggas på missionens altare. Och visserligen har man under tidernas lopp fått se upprepas, vad som skedde vid de vise människans besök i Betlehem — för evangelii spridning bland icke kristna folk hava gåvor ständigt flutit in som en djup och stilla flod. Och alldeles som floden ofta rinner upp på avlägsna och öde rum, så läggas också ofta de största skatterna ned inför Herren i det tysta och obemärkta. Och för den, som i Jesus Kristus mottagit Guds gåva till världen, skall för övrigt hela livet bliva en enda epifaniafest med gåvor till Guds ära.

De vise människans färd till Betlehem och deras hyllning av den nyfödde judakonungen utgöra inledningen till evangelii segertåg genom världen.

Evigt liv.

Jesus sade: Sannerligen säger jag eder: den som tror på mig, han har evigt liv (Joh. 6: 47). Herren säger icke, att den, som tror, framdeles skall få evigt liv, utan att han redan har det; visserligen icke ännu uti sig fullkomnat, men likväl uti en begynnelse samt med full säkerhet, att han ock en gång skall hava det uti evig fullkomlighet. Men det eviga livet är intet annat än en evig rättfärdighet och renhet från all synd samt en evig förening med Gud uti oändlig frid, fröjd och salighet. Sådant liv är nu här i sin begynnelse, i det att de trogna i Jesu blod hava en daglig rening genom syndernas förlåtelse, hava ock den Helige Ande i sina hjärtan, vilken uppenbarar och bestraffar alla deras synder samt gör dem heligt sinnade, hava ock genom tron frid med Gud, ja stundom en salig fröjd av Guds nåd och vänskap samt av hoppet att få vara hos Herren i evighet. Men vad som sålunda är i en begynnelse här, det skall en gång bliva evigt fulländat. Det verk, Kristus hade fått av Fadern, gällde intet mindre än syndares fullständiga återställelse åt Gud i evig rättfärdighet, oskuld och salighet. Och därefter skola alla de komma, vilka här trott på honom. Och denna deras eviga fulländning är så viss, att Herren uppmanar sina lärjungar att redan nu glädjas däröver, att deras namn äro skrivna i himmelen.

P. W.

DET FLYDDA ÅRETS EFTERMÅLE.

Kort överblick av vårt arbete.

II.

Rörande det inbördes förhållandet såväl mellan de enskilda troende som mellan de kristna församlingarna hava under året för sports tvenne varandra på väsentliga punkter motsatta riktningar. Såväl söndrande som samlade och enande krafter hava nämligen rätt märkbart gjort sig gällande. Särskilt synes den så benämnda pingströrelsen bära uti sig ett söndringens frö, som mångenstädes satt sin frukt i pingstvännernas avskärelse från församlingssamfund med andra troende och för övrigt ställt dem i främlingskapsförhållande till andra enskilda troende över huvud. Från ledningen av denna rörelse har också uttalats ett bestämt ogillande av de kristna församlingarnas inbördes sammanslutning i särskilda organisationer eller samfund. Vid sidan härav hava dock strävandena för de troendes enande och samarbete gjort sig gällande och bland annat kommit till uttryck i det under året hållna frikyrkomötet. Landet runt hava därjämte alliansmöten ofta återkommit, och lokala kommittéer för samarbete mellan platsförsamlingarna hava flerstädes bildats. Förberedelser för de kristna sällskapens gemensamma och kraftiga uppträdande i den väntade kampen för rusdrycksförbud hava också vidtagits. För särskilt Svenska Missionsförbundets vidkommande äro underhandlingar förda för samarbete med systerförbundet i Amerika och de skandinaviska länderna.

Den läroriktning, som fått sin formulering i särskilt professor Linderholms under året offentliggjorda artikel: Från dogmat till evangelium, har upprört en del sinnen inom våra kretsar och varit föremål för behandling i såväl offentliga föredrag som tidningspressen. I det stora hela har dock denna sak icke mycket berört den fria missionens folk, som utan att tvivla och diskutera synes endast hava till ögonmärke att i enfaldig tro omfatta det evangelium, som är en Guds kraft till frälsning. Också är ett sådant förhållande det bästa svaret och det bästa värnet ifråga även om osunda och skadliga läroriktningar.

För vår kongomission har det flydda året varit av stor betydelse. Arbetet på de olika missionsstationerna har varit mycket framgångsfullt, och stora dopförrättningar hava ägt rum. Ett i denna tidning infört brev av d:r K. E. Lahman, däri han skildrade en undersökningsresa till nya områden av Franska Kongo, tände över hela landet en hänförelsens eld för kongomissionens utvidgning. För denna utvidgning hava också särskilda insamlingar igångsatts, och en rätt ansenlig summa har för ändamålet inlutit. I Kina har vår mission oavbrutet fått fortsätta sitt välsignelsebringande arbete, som även där kröntes med framgång till människors omvändelse och de infödda kristnas befastande i tron och sanningen. Tillsammans med Svenska Missionen i Kina hava vi upprättat en svensk skola på detta missionsfält. Till Kina har missionsföreståndare J. Nyrén under året avrest för inspektering av vår mission därstädes. Under rättelserna från vårt missionsfält i Ost-Turkestan och sydvästra Asien hava även under detta år varit sparsamma, och utväxlingen av hem- och utresande missionärer har på grund av rådande oroliga förhållanden icke kunnat äga rum ifråga om detta fält. Också synes marken här alltfört vara hårdarbetad — såsom vanligen är fallet i muhammedanska länder — och våra missionärer därstädes äro allt erkännande värda för sitt trogna och tålmodsprövande arbete. För missionsarbetets vidare utvidgning i Ryssland hava förberedande åtgärder vidtagits, såsom också särskilt missionärerna L. E. Högberg och Wilh. Sarwe bedrivit evangelisk mission bland ryska krigsfångar. Som våra missionärer bland sjömän hava Simon och Agnes Pettersson avrest till Sunderland i England. Till våra missionsfält i såväl Kongo som Kina hava olika grupper av missionärer avrest, under det att andra grupper missionärer hemkommit för välbehörlig vila. Vår kongomission har drabbats av en svår förlust, i det att missionärerna Teofil Ceder och Anna Anvill

under året avlidit. För missionärers barn har ett hem på Lidingö under året iordningställt.

Detta är i mycket korta drag endast de yttre linjerna för vår vittomfattande verksamhet. Vad som döljer sig därinom av bön och tro, av arbete och offer kan endast Gud överblicka.

Också går all kristen mission ytterst tillbaka till Gud. Det är han, som satt detta världsfamnande verk i rörelse; det är han, som alltfört uppehåller det och det är han, som skall föra fram det till seger.

Framåt alltså i vår Frälsares namn!

FRÅN HEMFÖRSAMLINGARNA.

Ekträsk. || Detta samhälle, som är beläget i Degerfors socken i Västerbotten, ligger vid norra stambanan. Här uppstod för några år sedan en kraftig väckelse, som spred sig till byarna runt omkring. En missionsförsamling bildades, som anslöt sig till Sv. Missionsförbundet. Planen för en missionslokal uppgjordes snart av den unga livskraftiga församlingen; detta så mycket hellre, som vederbörande läto förstå, att skolhuset ej fick användas för denna verksamhet. Innan missionshuset byggdes, hyrdes ett par rum i privat hus. Under sista sommaren har det nya huset uppförts.

Till detta hus har medel samlats av vänner på platsen och i omgivningen. Skogsägare ha skänkt timmerstockar. Mo & Domsjö A.-B. har också givit 50 stycken träd. Tomtplatsen är fritt upplåten av hemmansäg. L. Sjöström, Ekträsk by; sågning och hyvling har man fått gratis å lantbrukarnas i närheten liggande såg. Huset betingar ett värde av 12,000 kr. med en skuld av 5,200 kr. Det innehåller utom hörsalen, som har plats för 150 personer, en mindre sal, som kan förenas med den stora, samt kök på nedre botten och lägenhet av rum och kök på övre botten.

Invigningshögtiden började lördagen den 13 dec. kl. 6 e. m. med predikan samt bönemöte. Söndagen blev en ovanlig högtidsdag för dessa trakter. Tidigt i den 20 grader kalla vintermorgonen såg man hela långa rader av skjutsar, som farit 2 till 3 mil, skidlöpare i hundratal och fotvandrare från alla kanter av de vidsträckta skogsbygderna — för att ej nämna de många, som fraktats till mötesplatsen av anghästen. Då mötet började kl. 11 f. m. var det nya huset så fullsatt, att predikanterna knappast visste var de skulle stå. Sången: Hur ljuvt det är att komma till Herrens tempelgård etc. uppstämades med en sådan kraft, att var man kände: här är en helig plats, här bor visserligen Gud. Sedan ytterligare sången: Varhelst ditt folk församlat är etc. sjungits, läste distriktsförest. K. A. Ekman

dagens evangeliitext, Matt. 11, och höll invigningstalet, varefter huset förklarades vara för sitt ändamål invigt i Gud Faderns, Sonens och den Helige Andes namn. Följde omedelbart den apostoliska trosbekändelsen och Herrens bön. Några lämpliga bibelord upplästes av de övriga predikanterna. Så följde predikan av ovan nämnda talare samt av Holmlund från Norsjö.

På eftermiddagen fortsattes högtiden med predikan av samma talare samt Sjöstedt från Sörfors och tre unga bröder på platsen. På måndagen höllos också offentliga möten samt nattvardsfirande.

Under högtiden insamlades 522 kr. — Detta hus är det tjugufemte inom Västerbottens distrikt och det tredje i Degerfors socken. Sådant visar, att verksamheten går framåt.

Niemisel. || De frikyrkligas nyuppförda missionshus vid Niemisels station invigdes den 13 och 14 december med en större högtidlighet, som började förstnämnda dag med inledningstal av pred. R. Stenzelius från Råneå. Distriktsförest. E. Friman höll därpå föredrag över Ebr. 4: 14—16.

Av hr J. F. Skogqvist lämnades redogörelse för husets tillkomst och kostnad. Ritningarna hade utförts av byggmästaren L. F. Eriksson i Boden och byggnadens uppförande hade varit anförtrött åt hr Axel Skogqvist i Niemisel, vilken jämte övriga deltagande nedlagt ett omsorgsfullt arbete vid byggnadsarbetet. Kostnaden för missionshusets uppförande har uppgått till kr. 28,500. Genom offervillighet i olika former har inbringats något över 7,000 kronor.

Senare vid mötet talade pred. O. Agaton över Luk. 6: 32—35 och pred. F. O. Paulin med anslutning till Luk. 15: 12.

På söndags f. m. hölls först predikan av R. Stenzelius över 1 Mos. 22: 16—18. Efter predikan över text ur 1 Kor. 4: 1—4 förrättades därpå invigningen av distr.-förest. Friman, biträdd av predikanterna Rob. Stenzelius, F.

O. Paulin, H. Johansson, E. Larsson och O. Agaton. Efter den högtidliga invigningsakten utfördes sång och musik samt hölls tal av predikant Agaton.

På e. m. fortsatte högtidligheten, då besökande från när och fjärran i så stort antal samlades att de rymliga lokalerna voro fyllda till sista plats. Det rikhaltiga och omväxlande programmet upptog bl. a. föredrag av L. Sandström, Oscar Nilsson, J. G. Öhlund m. fl. samt sång av Prästholms sångkör m. fl. Till sist framfördes ett tack av hr Skogqvist till alla, som medverkat.

Genom kollektorer inbringades under de båda dagarva omkring 500 kr.

Norrsundet. || Den 7 sistlidne december var en stor högtidsdag för församlingen på denna plats. Då kunde nämligen meddelas, att skulden på missionshuset var till fullo betald.

Det vackra, på en central plats i samhället belägna missionshuset uppfördes år 1907. Kopparbergs-Hofors Aktiebolag upplät tomt för ändamålet och har därjämte bidragit med 10,000 kronor till dess uppförande. Det är nu med inventarier försäkrat för kronor 25,000: — en efter nutida förhållanden mycket låg summa. Folkskolläraren A. Forsander, som ovan nämnda dag fyllde fem-

tio år och som nedlagt mycket arbete för missionshusskuldens avlyftande, blev vid tillfället föremål för hjärtliga hyllningar. Församlingen, som år 1917 anslöt sig till Missionsförbundet, räknar 70 medlemmar.

En bild av missionshuset finnes införd på denna sida.

Smögen. || Året 1919 har för oss, som bo härute på denna klippö, varit ett nådeligt Herrens år. Vi få ju erfara Guds rika nåd för varje år som flyr, men Guds nåd ter sig stundom för oss på ett mera tydligt sätt.

Under sistlidne vår hade vi här en skön och härlig väckelsetid. Både församlingen och ungdomsföreningen erhöles en kraftig tillslutning av dem, som blevo omvända från satans makt till den levande Guden. Av dessa, både unga och äldre, hava vi haft mycken glädje och uppmuntran.

Vår ungdomsförening hava vi stor glädje av. Dess många olika gåvor äro verksamma i församlingens olika arbetsgrenar. I stort sett kan det sägas, att verksamheten hos oss går i ungdomens tecken. Vakenheten hos de unga bådär gott för kommande år och lovar ett allt kraftigare kristligt inflytande på vårt samhällsliv. Den kristna plikt känslan, som så länge slumrat, synes alltmera vakna, och alltefter som detta sker, skall världen ock få erfara, att kristendomen är en makt. Mätte vår trofaste fader i himmelen få fostra, stadfästa och i trons enfald bevara vår på Kristus troende ungdom!

Vi hava ock här en junioravdelning, vilken under god ledning arbetar på ett synnerligt gott sätt. En missionsauktion, vars saker bestodo av blott de arbeten, som av juniorena förfärdigats, gick till över ett tusen kronor. Bland dessa unga äro de flesta vissa om sitt barnaskap med Gud.

Söndagen den 21 december avslutades inför församlingen vår bibelskola för detta år. Det var en särskilt allvarlig och gripande stund, som avslutades med att barnen fingo fira Herrens Nattvard. Må nu vår käre Frälsare, Jesus Kristus, alltfört få bevara och stadga dessa unga, att de må bli nyttiga medlemmar i Guds församling och skickliggjorda för Guds rike!

Vi bedja, att till alla våra medkämpande församlingar få sända en varm brodershälsning samt en önskan om *ett gott nytt år* i Jesu namn.

C. R. Lundberg.

Missionshuset i Norrsundet.

Samla prenumeranter på Missionsförbundet!

FRÅN REDAKTION OCH EXPEDITION.

Resultatet av offerveckan. || Vi äro nu i tillfälle att meddela resultatet av offerveckan förliden höst. Detta är glädjande, i det att icke mindre än kr. 157,175: 90 inlutit. Resultatet överstiger den näst föregående offerveckan med kr. 39,081: 45. Som missionsutgifterna stigit oerhört, är det glädjande att se missionsvännernas stora offervillighet. För allt detta frambara vi vårt tack och önska Guds rika välsignelse över alla givarna.

Kom ihåg || Nyligen hava missionsparbössparbössan. || sorna blivit tömda. Vi hoppas att i sinom tid få meddela, att resultatet därav blivit rikliga missionsmedel på Herrens altare. Här påminna vi endast om lämpligheten av ett planmässigt givande från årets början. Sparbössorna må sålunda nu ihågkommas.

Johannes Awetarianian †. || Enligt till Expeditionen ingånget meddelande avled missionär Joh. Awetarianian den 11 sistl. december. Vi skola i nästa nr införa hans porträtt jämte några data ur hans liv.

Söndagsskolan. || Med förra numret medföljde textutredningar för söndagsskolan under årets första kvartal.

Ny matrikel. || Blanketter för inhämtande av uppgifter för årets matrikel hava genom distriktsföreståndarna tillställts samtliga församlingar.

Församlingarna ombedjas vänligen att så noggrant som möjligt ifylla dessa blanketter samt återsända dem till vederbörande distriktsföreståndare före den 15 februari.

Utresande missionärer. || Enligt till Missionsförbundets Expedition från Newyork anlät telegram hava de till Kina senast utresta missionärerna lyckligt anlät till Amerika. De äro Gust. Karlsson, Eskil Rydén, Hjalmar Wallenfält, Hanna Berglund och Sally Svensson. Lede Herren dem alltfört på den långa vägen till Sinims land!

Frikyrklig tidskrift. || Decemhernumret innehåller: Glädjen eder, av Sven Wisborg; Statskyrkan och de frikyrkliga rörelserna, av N. J. Nordström; Donatismen, av Sven Wisborg; De nuvarande kyrkliga förhållandena i Skottland etc., av Aug. Strömstedt; Världskonferensen för frågor, som röra trosbekännelse och kyrklig ordning, av Aug.

Strömstedt; Från den frikyrkliga verksamheten och missionen; I aktuella spörsmål.

Vi hänvisa till uppropet om denna tidskrift på annat ställe i detta nummer.

Kina behöver ljus. || Kina har 324 millioner hedningar, som icke kunna läsa, och 36 millioner hedningar, som kunna läsa. Av kristna finnas där 188 tusen, som icke kunna läsa, och 125 tusen läskunniga. I skolorna finnas 4 och en kvarts millioner barn, av vilka 125 tusen och några hundra gå i kristna skolor. För varje *gosse* i de kristna skolorna komma 35 gossar i icke kristna skolor och 410 gossar, som icke gå i någon skola. För varje *flicka* i de kristna skolorna komma 3 flickor i icke kristna skolor och 900 flickor, som icke gå i någon skola.

Huru behöver icke Kina ljuset från evangeliet om Jesus Kristus!

Missionen i Kina. || Enligt den sista för oss tillgängliga missionsstatistiken finnes i Kina inom de protestantiska missionerna 5,900 missionärer, 23,345 infödda arbetare och 463,600 kristna och dopkandidater; 6,650 dagskolor med 160,000 skolbarn, 470 högre skolor och seminarier med 31,000 elever; 320 sjukhus med 3,285,000 under ett år behandlade sjuka. De infödda bidrogo själva under år 1917 till det evangeliska arbetet med kr. 1,093,570, till skolarbetet med kr. 2,460,000 och till sjukvården med kr. 1,724,000 eller tillsammans fem millioner tvåhundra sjuttiosju tusen femhundra sjuttio kronor. Detta är ett i sanning härligt resultat, vilket visar, att vårt arbete icke är fåfängt. Trots oroliga tider i yttre avseende växer missionen sig allt kraftigare och omfångsrikare samt får ett allt säkrare grepp om folket och ett allt större inflytande år efter år till fromma för hela landet.

Predikantmöte. || Predikantmöte hålles i Karlstad den 21—23 januari.

Juniorverksamheten. || Slöjdkurs för juniorledare hålles i Norrköping den 22—31 januari under missionär O. Morfeldts ledning. Fritt logi beredes. Kostnaden för material belöper sig till ungefär 25 kronor. Anmälningar om deltagande insändas i god tid till pastor Otto Nyrén, Norrköping.

Rättelse. || I söndagsskolans textserie för inrevarande år är som text för småbarnsklassen söndagen den 22 februari angivet Matt. 10: 13—16. Det skall vara Markus 10: 13—16.

FRÅN KAUKASIEN.

Nöden bland jesiderna.

Av Elin Sundvall.

Från missionär Elin Sundvall, som under krigsåren varit så gott som avskild från all förbindelse med hemlandet, har i dagarna brev anlant. Hon har under dessa år varit anställd vid de amerikanska barnhemmen i Erivan, därifrån hon dock nu blivit entledigad. Hennes önskan är nu att få återupptaga arbetet bland jesiderna, för vilkas nöd hennes hjärta alltfört brinner varmt. Hon skriver därom i sitt brev, som är daterat Erivan den 5 november, bland annat följande:

»Innerligt tack för brevet av den 21 augusti. Det var med stor glädje jag emottog det samma. Det kändes så underligt, att tiden nu var kommen, då jag åter kunde få brev och underrättelser från det kära Missionsförbundet.

Min tacksamhet är mycket stor till Herren, som bevarat Sverige från alla krigets hemiska fador och allt det elände, som följer kriget i spåren. — — —

Här göres nu mycket för att anskaffa arbete åt de arbetslösa ävensom

mat åt de hungrande, synnerligast åt faderlösa barn och änkor. Mat kokas på många platser och utdelas en gång om dagen. Många av de äldre gossarna på barnhemmen här i Erivan få tjänstgöra vid utdelningen. En del hava andra platser, och de yngsta gå i skola, där de ock få undervisning i praktiska yrken.

Mitt arbete vid barnhemmet här är nu slut. Och jag är nu fri att återupptaga mitt förra missionsarbete, så snart Herren visar vägen.

Den 6 oktober hade jag brev från fru Maria Anholm, syster till numera avlidna fröken Ida Öberg i Tiflis. Fru Anholm, som själv varit på besök i Tiflis och är medlem av K. M. A:s jesidkommitté samt mycket intresserad för jesiderna, skriver: »I K. M. A. (Kvinnliga Missionsarbetare) känna vi det så, att arbetet

snart måste tagas upp på nytt och med mera fart och kraft än förr.» I detta brev såg jag en särskild bönhörelse från Gud. I många år har detta folk legat mig tungt om hjärtat. Och särskilt gå mina böner till Gud för dessa arma människor nu i dessa tider, då nöden är så stor bland dem. Jesiderna äro ännu mera förföljda än armenierna, till vilka de nu sluttit sig. Deras överhuvud i Sarmalo och Aleksandropol med kringliggande trakter, Jusof

Bäj, som ock är invald i den armeniska nationalförsamlingen, var en dag på besök hos mig tillsammans med en herr Johannes Buénoni. De talade om jesidernas nöd, huru de äro utan hem, kläder, föda, ja allt. Deras byar äro förstörda, männen och ynglingarna till största delen dödade och de unga kvinnorna och flickorna bortförda. Många dö dagligen av brist på det nödvändigaste.

För omkring tio år sedan var jag på besök hos Jusof Bäj i Sarmalo. Jag blev då mycket väl emottagen

av honom. Han kom ihåg det ännu och kände igen mig. Som han studerat vid en större armenisk skola, talar han armeniska språket flytande. Han läste upp ett brev för mig, som han i dagarna fått från Tiflis. Det innehöll en bön om hjälp för jesiderna. Där omnämndes att omkring 2,000 jesider hade anlant till Tiflis i fullkomligt utblottat tillstånd. De fingo ej stanna där utan drevos ur staden.

Jusof Bäj är mycket intresserad för ett barnhem för jesidbarn och önskar, att det så snart som möjligt måtte komma till stånd. Jag tror ock, att tiden nu är inne därför. Dörarna synas nu vara öppna för oss. Jag hade tänkt, att vi vid detta vårt tilltänkta barnhem skulle kunna öppna en evangelisk skola, som säkert skulle bli till mycken välsignelse.»

Jesider.

STUDIER I SKRIFTEN.

Ytterligare om Jesu uppståndelse.

Jesu egen förutsägelse om sin uppståndelse måste vidare vara avgörande ifråga om dess tillförlitlighet som ett historiskt faktum. Trenne gånger hava vi av Jesu mun förutsägelser därom hos Matteus (Matt. 16: 21; 17: 23; 20: 19). Samma utsaga återgiver Markus (Mark. 8: 31), och Lukas anför Jesu ord därom tvenne gånger (Luk. 9: 22; 18: 31—33). Det är alltså oemotsägligt, att Jesus själv förutsagt sin uppståndelse. Och att det icke i hans mun är fråga om någon, för övrigt ofattbar *andlig* uppståndelse, som om Jesu *kropp* sålunda skulle hava stannat i döden, är klart även därav, att han säger sig skola uppstå på den tredje dagen. Själens fortvaro efter döden uttryckes icke med begreppet uppståndelse, såsom man icke heller kan tänka sig, att Jesu *själ* låg tre dagar i gravklyftan för att därefter uppstå. Jesu ord om sin uppståndelse på den tredje dagen få rimlig mening — men då också en härlig och gudomlig mening — endast om de få gälla hans verkliga och således även hans kroppsliga uppståndelse. Att Jesus därjämte sammanställer förutsägelsen om sin uppståndelse på den tredje dagen med förutsägelsen om sitt lidande och sin död har också sitt stora värde för uppståndelsens visshet och verklighet. Att förneka Jesu uppståndelse innebär också ett förnekande av verkligheten ifråga om hans korsfästelse och död. Men den som tror, att Jesus blivit korsfäst och att han lidit döden, måste följdriktigt också tro, att han är uppstånden ifrån de döda.

Att den grav, i vilken Jesu kropp hade legat, befanns vara tom (Matt. 28: 6; Mark. 16: 6; Luk. 24: 3, 22—24; Joh. 20: 2—15) är ett faktum, som ingen ens försökt att förneka. Också gravens väktare bestyrka i stället sanningen därav, och översteprästernas befallning till dessa väktare att förklara Jesu kropp vara bortstulen av lärjungarna, medan de själva sovo, är blott ägnad att visa deras fullkomligt rådvilla belägenhet inför det faktum, att graven var tom. Och översteprästerna skulle förvisso icke i sin rädsla hava givit väktarna en ganska stor summa penningar, för att dessa skulle säga denna osanning, om det varit dem möjligt att förneka väktarnas under rättelse, att graven var tom. Och huru kunde väktarna för övrigt veta, vad som tilldrog sig, medan de sovo (Matt. 28: 11—15)? Därjämte skulle väl lärjungarna icke hava sökt efter Jesus, om de själva hade stulit bort honom. Och vad har det för övrigt blivit av Jesu

döda kropp, då evangelierna berätta om, att Jesus visade lärjungarna sina händer och fötter och sin sida, att han bjuder Tomas att sticka fingret i hålen efter spikarna, att han äter med lärjungarna och att han beder dem taga i honom under erinran om att en ande icke har kött och ben, som de sågo honom hava (Luk. 24: 36—43)? Huru man än ser saken och vilken ställning man i övrigt må intaga till kristendomen, skall man dock i varje fall, om man annars vill döma opartiskt, nödgas erkänna, att Jesu verkliga och kroppsliga uppståndelse icke blott är ett historiskt faktum utan även den förnuftiga och enda förnuftiga förklaringen till alla därvid förekommande omständigheter.

Kristi uppståndelse var nödvändig, för att han skulle kunna framstå såsom rättfärdig. Han hade blivit behandlad och dömd att korsfästas såsom en ogärningsman och hädare. Till detta hade folket varit vittne. Det kunde icke få bliva vid detta. Och det enda sättet för detta rättfärdigande var, att Gud uppväckte honom från de döda. Därigenom bevisades att Jesu gång i döden var fullt frivillig och således icke en missdådares. Och själva förutsättningen för apostlarnas vittnesbörd om Kristus låg just i det sakförhållandet, att han hade uppstått (Apg. 2: 24, 31, 32; 3: 15; 4: 10; 5: 30 m. fl. ställen). Ty däriöfver framstod han för dem som Guds Son och som rättfärdig. Och därför är det också, som den Helige Ande kan rättfärdiga Kristus (1 Tim. 3: 16) samt överbevisa världen därom att han är rättfärdig (Joh. 16: 10). Detta rättfärdigande genom uppståndelsen var nödvändigt även med hänsyn därtill, att döden är syndens lön. Men Jesus var utan synd. Därför kunde icke heller hans död vara lönen för hans synd. Denna syndfrihet fick sin bevisning även och särskilt genom uppståndelsen. Kristus saknade i själva verket för sin del dödens förutsättning såsom en tvingande nödvändighet. Hans död ingick såsom ett viktigt moment i hans frälsaregärning och hade således sitt särskilda syfte, som icke kan ifrågakomma, då det gäller människors död. Också härav är det sålunda klart, att Kristus icke kunde förbliva i döden. Då han i döden fyllt sitt värv som Frälsare, uppstod han därur, alldeles som han icke längre förblev i jordelivet, än vad som var nödvändigt för att han skulle fylla den uppgift, som därunder var honom av Fadern given (Luk. 9: 51).

ETT ORD I SKOLFRÅGAN.

Av Axel Andersson.

En man skrev till mig häromdagen och bad mig yttra några ord i högskolefrågan. Åsikterna om denna fråga voro enligt hans mening delade, och han befarade det värsta. Han trodde, att ett ord i tidningen skulle bidra till enighetens återställande. Ehuru jag ej ser saken så mörk som han och ibland mera tror på tystnadens fridsstiftande ämbete än på ordens, vill jag dock i hopp om att det skall vara till någon nytta ännu en gång taga upp skolfrågan till behandling.

Det torde kunna ifrågasättas, om någon gång i Svenska Missionsförbundets historia ett beslut av så stor räckvidd som beslutet om insamlingen till högskolan vid sistlidne konferens fattats på ett så lättvindligt

sätt. Man tänkte sig ej för, innan man handlade, och så efteråt står man där med grämelse över alltsamman.

Det var väl dock, för att citera en vis mans ord, ett utslag av »det lyriska i det svenska folklynnnet» och bör ej tagas alltför tragiskt. Felet var, att man ej lät offret gälla skolsaken i sin helhet utan högskolan ensamt. Hade insamlingen varit för skolsaken i allmänhet, hade den varit synnerligen på sin plats och kommit att bära omedelbara resultat för vår verksamhet.

Må emellertid nu de, som känna sig manade att offra sin gåva, göra det i visshet om att

deras penningar under alla omständigheter komma missionen till godo. En efterföljande konferens kan rätta till den föregående, om så behöves. Någon större anledning till oro i denna sak synes mig veterligen icke förefinnas.

Det vore gott, om man gjorde klart för sig, vad man verkligen åsyftar. En teologisk läroanstalt, där man utbildar predikanter och kristendoms lärare och fordrar studentexamen

eller motsvarande kunskaper för beviljande av inträde, synes mig bli va av behovet påkallat, om de teologiska fakulteterna vid universiteten falla. Statskyrkan synes också för sin del vilja ordna för sig på det sättet vid Fjellstedtska

Lärare och elever vid evangelistkursen i Gävle sistlidne november månad.

skolan. Något helt annat blir en högskola med en eller flera fakulteter. Den blir säkert varken så lätt att åstadkomma eller att få renlärig, som en del nu tro. Det går icke lika lätt att ordna till med ett universitet som med en fabrik. Det är dock icke allt, som man kan få för pengar eller som kan genomföras, därför att en konferens beslutat så.

Vill man komma till målet, måste man nog bekväma sig till att gå vägen. Och vägen till det av konferensen angivna målet är verkligen allt annat än kort. Innan vi kunna tänka på att ordna till med en högre läroanstalt av det ena eller andra slaget, måste det lägre

skolväsendet ordnas. Annars kommer den tilltänkta högskolan, vare sig den närmast skall få formen av ett prästseminarium eller av en universitetsfakultet, att hänga i luften som en ökenhägring och knappast bereda oss större glädja än denna. Nu är det visserligen sant, att dessa lägre skolor, vilka jag anser utgöra den nödvändiga förutsättningen för en högre läroanstalt, på senare tiden börjat växa fram med rivande fart. Även i detta hänseende fattade ju förra årets konferens beslut av stor betydelse för framtiden. Man må emellertid också här komma ihåg, att början icke är det samma som fullbordan. Även dessa skolor komma att kräva åtskilliga offer både av arbete och penningar, innan man fått fram något, som är sådant, det bör vara. Den Missionsförbundet närstående skolan i Osby har på senare tiden utbyggts med ett gymnasium, vari första lärjungeklassen visst skall gå upp i studentexamen till våren. Vill man emellertid tänka på att för framtiden få ett gymnasium där, får man också bereda sig på att ge det understöd under dess första år, till dess elevantalet blivit så stort, att det kan reda sig självt.

Vi behöva åtskilliga skolor som centralpunkter för vår verksamhet och för ungdomens kristliga fostran. Där om kan ej råda något tvivel. Men denna skolverksamhet bör hållas inom måttliga gränser och utnyttjas till tjänst för evangelium. I valet mellan en högskola, där man utbildar vetenskapsmän, och flera lägre skolor, där man fostrar ungdomen för kristligt arbete i hemland och hednavärld, föredrager jag för min del avgjort de senare, även om de för utomstående icke se så märkvärdiga och storartade ut som den förra.

Jag tror emellertid, att de som frukta för att högskolan skall komma på en gång, hastigt och hemligt som en tjuv om natten, kunna vara lugna. Högskolor pläga ej komma på det sättet. Det tråkigaste i den nuvarande situationen skulle vara, om den komme att medföra ett bakslag även för den lägre skolverksamheten. Ty då hade man kommit ur askan i elden. Då hade man utbytt verkligheten mot en bedräglig töckenbild. Må ivrarna för eller emot högskolan besinna detta, innan de taga i alltför kraftigt.

Förestående lagändring rörande jordfästning.

Den s. k. religionsfrihetskommittén har nu framlagt förslag till lag angående jordfästning.

Lagen skiljer mellan jordfästning, d. v. s. rituella jordfästningsakten, som utföres enligt visst formulär, och begravnin, d. v. s. likets jordande eller gravesättning.

Lagen medger full valfrihet mellan kyrklig eller borgerlig jordfästning. I fråga om kyrklig jordfästning medges vidare *full valfrihet mellan statskyrklig och frikyrklig jordfästning*. Medlemmar av främmande trossamfund, d. v. s. utom statskyrkan stående, skola, där icke borgerlig jordfästning föredrages, jordfästas enligt respektive trossamfundets gängse kyrkobruk.

Vid bestämmande av formen för jordfästning skall i första hand den avlidnes i livstiden uttalade vilja därom lända till efterrättelse, men föreligger icke i sådant hänseende något från den avlidnes sida, äga de närmaste efterlevande att bestämma formen för jordfästningen.

Frikyrklig jordfästning förrättas av distriktsföreståndare, församlingsföreståndare, predikanter eller särskilda av det frikyrkliga trossamfundets styrelse förordnade jordfästningsförrättare.

Borgerlig jordfästning förrättas av särskilda jordfästningsförrättare, vilka förordnas av magistrat, stadsstyrelse eller kommunalnämnd, dock först efter det behov därav uppstått inom stad eller kommun. För borgerlig jordfästning föreslås särskild ritual, vartill ock förslag föreligger.

Några särskilda begravningsplatser för begravnin av borgerligt jordfästa föreslås icke. Vid såväl kyrklig som borgerlig jordfästning må övliga ceremonier förekomma, nämligen klockringning, procession, medförande av fanor, sorgmusik, sång och griftetal.

30,000 prenumeranter

bör

Missionsförbundet

få i år.

Hur många vill du anskaffa?

BÖRJA NU!

MITT HUS SKALL KALLAS ETT BÖNEHUS.

Av Bruno Nyström.

En av huvudorsakerna till den frikyrkliga verksamhetens hittillsvarande framgång ha vi att söka i den offervillighet, som utmärkt dess medlemmar. Denna offervillighet har utträttat rent otroliga ting. Och likväl har vårt folk mestadels utgjorts av »småfolk», som i allmänhet ej haft mycket att röra sig med. Om man vet, att vi för några år sedan ägde missionshus och kyrkor i landet för över 14 miljoner kr. och att endast ett par av dessa miljoner voro obetalda, är det utan vidare klart, vad de mångas offervilja kunnat åstadkomma. Och dock gäller detta endast en del, av vad som offrats. De enskilda församlingarnas och Missionsförbundets stora missionsbudget i övrigt tala också sitt språk.

Det är klart, att detta frivilliga offrande varit en klok princip, som man kan bygga på också i framtiden. Ingen form av beskattning har heller ägt rum utan allt har skett på frivillighetens väg. Ett övergivande av denna princip skulle säkert också betyda en tillbakagång, både då det gäller missionsintresse och offervilja.

Under årens lopp har man emellertid litet varstädes slagit in på vissa vägar för att *stimulera givandet*, vilka synas mig innebära en fara för verksamhetens sunda utveckling. Man anordnar basarer, paketauktioner och missionsauktioner, och även om man icke mot allt detta kan ha så stora invändningar att göra, så för det dock in i våra gudstjänstlokaler så mycket av buller och bång, att lokalens helgd därigenom äventyras. Och jag håller före, att en kristen församlings missionshus bör ha samma helgd över sig som en statskyrka, även om icke en präst eller biskop invigt detsamma.

Särskilt skulle jag vilja rikta ett ord mot *basarväsendet*, som omskapar våra missionshus till marknadstorg, där det köpes och säljes, pratas och skrattas, som om det vore en godtemplarlokal eller ett Folkets hus. Och så dessa många lottlistor, som blivit en fullkomlig plåga! Bort med dem! De äro ett föga värdigt medel att använda för missionsändamål. Man går ofta så nära man kan intill

världens bullrande basarliv. Fiskdam och postkontor, gissningstävlan och vad allt man kan hitta på finnes. Jag är rädd, att Jesus skulle svänga sitt gissel över mycket av detta marknadsliv, om han lekamligen finge bevittna detsamma.

Man har visserligen en predikostund mitt i basaren och marknadslivet avstannar för en stund. Otacksamt är det dock att predika, ty folk har icke kommit för att höra Guds ord utan för att köpa varor och dricka kaffe och prata.

Därför kommer också en hel del, sedan talaren sagt amen — och det är alltid bättre än att komma mitt under predikan. Jag får ärligt bekänna, att det bär mig emot att tala Guds ord vid ett sådant tillfälle. Den helige Ande, som vill vara nära, där Guds ord förkunnas, är mer eller mindre driven på flykten av basarlivets mångahanda.

Paketauktionerna synas mig ock vara en mindrevärdig form för vårt offrande. Att först kräva som inträdesavgift ett paket för minst 25 öres värde och sedan auktionera bort dessa paket till rätt så högt pris, utan att publiken vet, vad den köper, det är ett rent gyskelspel. Och så tar man upp, vad man köpt: en skallra, en ask skokräm, en trumpet, en tvål och vad det nu är allt. Det blir skratt och flams och stoj, så att auktionistens stämna drunknar. Jag kan icke hjälpa, att bönen efteråt skorrar falskt i mina öron.

Så är det missionsauktionerna. De kunna ibland bli enkla och värdiga och därigenom också uppbyggliga, beroende på huru de anordnas och ledas. En smula buller blir det väl, men det kan ofta inskränkas till ett minimum. Men de kunna också bli stojande och larmande. Den som ropar vill vara en smula kvick emellanåt, och det lyckas icke alltid så bra. Det blir för mycket likt det vanliga auktionsgycklet. Och när man går hem, är själen tom, fast auktionen givit ett gott ekonomiskt resultat. Det hade varit bättre, om kassan varit en smula tom och själen bräddfull av Guds lov, ty då hade det alltid blivit råd med missionskassan.

Jag vet väl, att våra missionsauktioner ock fylla en annan uppgift än att skaffa missionskassan förstärkning. De äro resultatet av flitiga fingrars arbete, och i så måtto av betydelse för verksamheten, som de särskilt bland ungdomen ge utlopp åt verksamhetslusten. Våra arbetsmöten ha i det fallet stor betydelse. Det är heller icke min mening att yrka på deras avskaffande, därför att jag vill det bullrande marknadslivet vid basarer och auktioner till livs.

Låt oss anordna enkla och värdiga *missionsförsäljningar* och sluta upp med de larmande basarerna och auktionerna! Är det möjligt att använda endast lilla salen eller ett par småsalar, där sådana finnas, för detta ändamål, så är det mycket bättre. Låt oss få samlas till Guds ords betraktande i stillhet och ro i stora salen eller kyrkan. Låt försäljningen ha till huvudsyfte att för missionskassans räkning avyttra arbetsmötenas resultat, men gör icke kassan *beroende* av försäljningens ekonomiska resultat. Låt oss i stället hålla offerhögtider, då vi taga av det Gud givit oss och lägga det på nytt i hans hand. Vi behöva säkerligen icke något i vederlag för vårt offerande mer än givandets saliga glädje. En offerdag bör vara en högtid, och ju mera varmt vårt hjärta är för Guds rikssak, desto mera komma vi att giva. Då skall Gud fylla våra hjärtan av tacksam glädje över att vi få vara med, och skänka oss den uppbyggelse, som en stilla samvaro omkring Guds ord alltid medför.

Så slippa vi bullret från världens marknadstorg i de gudstjänstrum, där vi annars samlas inför Guds ansikte till ordets predikan och där vi annars se människor i syndasorg böja sig för Gud. Missionen är *icke* beroende av fiffiga basaranordningar och marknadsgyckel. Den *får* icke vara det.

Den skall endast bero av den kärlekens heliga eld, som brinner i missionsvännernas hjärtan.

Glöm ej sparbössorna för missionen!

Sådana erhållas gratis på Missionsförbundets expedition.

En bibelkurs med ryska krigsfångar.

Av pastor W. Z. Jack.

(Forts. fr. n:r 1.)

»Åh, god dag, herr Pfarrer — god dag, herr pastor! Varmed kan jag stå eder till tjänst?» med dessa vänliga ord hälsade oss adjutanten. »Herr löjtnant», genmälde jag, »jag har en begäran till Eder. Tillåter Ni, att ett antal från 15 till 25 man av de evangeliska fångarna dagligen måtte få komma in till staden den här veckan på arbete? Jag vill icke giva dem kroppsarbete, men desto mera flitigt vill jag sysselsätta dem med själsarbete. Vi vilja studera Guds ord tillsammans.»

Nu var det avgörande ögonblicket kommet. Hade vi företagit resan förgäves, eller skulle vi lyckas? »Fältväbel, ställ ut för herr fältprosten en permissionsskrivelse. Så många evangeliska, som vilja det, få komma till honom i staden. Deras äldste, Kutscherenko, skall för varje gång anmäla antalet.» —

Vårt hjärta jublade. — »Mycken tack, herr adjutant! Att intet missbruk med tillåtelsen skall göras, det går jag i borgen för.» — Vi tryckte hans hand, och fulla av tack och lov till Herren lämnade vi kommandanturen.

Mindre var icke heller brödernas glädje. Med dem träffade vi avtal om tid och rum för kursen. Den skulle hållas i föreningshusets sal, Ward N:r 16, från kl. halv 1 till kl. halv 5 e. m. Den tiden var den mest passande för dem, ty kl. 11 serverades middagen i lägret och kl. halv 6 e. m. kvällsvard. Mellantiden måste nu utnyttjas. Till lägret höra ungefär 60 bröder. Två av dem voro troende, när kriget bröt ut. Alla de övriga hava först här under fångenskapstiden funnit sin frälsare. Vilken frukt av dessa enkla vittnens tjänst! Ingen enda av dem tillhör de s. k. »bättre klasserna». De äro hantverkare och vanliga kroppsarbetare. Många hava först här i fångenskapen lärt sig skriva och läsa, drivna därtill av åstundan att själva kunna läsa Guds ord.

Sedan avtalet var gjort, återvände vi båda till staden. Bröderna skulle inom loppet av en timme komma efter. Alla kunde icke deltaga i kursen, ty många av dem voro ute på arbete, dels i staden och dels ute på landet. Nog av. De 18, som kunde komma, infunno sig med yttersta punktlighet trots regn och snö och den långa, dyiga landsvägen.

För oss båda var ju den bestämda tiden mindre passande. Vi gingo förlustiga vår middag, ty före kl. 12 serverades ingen middag i matsalarna ute i staden och efter kl. 5 var det redan för sent. Men det gjorde ingenting. Det offret gävo vi gärna. I Ryssland hade vi blivit vana vid än värre. Vår förträffliga hus-

moder kokade oss gott krigskaffe till kl. 12, och till kväll drucke vi kakao, som br. Svensson hade med sig från Sverige. Bröd och andra matvaror köpte vi i butikerna, om också till dyra priser. Som vi förut nämnt, kommo bröderna på bestämt klockslag. De voro idel kraftiga gestalter, från ynglingen till den mognade familjefadern med vördnadsbudande helskägg — lillryssar från Ukraina, stora och resliga män, storryssar från mellersta och norra Ryssland, små och undersåtsiga, med breda anletsdrag och någon tartarisk tillsats i blodet, alla med så trofasta ögon och älskliga anleten, som endast Guds kärlek kan åstadkomma.

Sex dagar pågick ett forcerat bibelstudium 4 timmar dagligen. Allt gick ut på att lära känna honom, som sade om sig själv: Dessa (skrifterna) vittna om mig (Joh. 6). Br. Svensson förklarade det gamla testamentets messianska profetior och visade, huru Gud i ord och bild genom lagen och profeterna allt tydligare och tydligare tecknade den utlovade Frälsaren. Jag genomgick frälsningsplanens grunddrag: Skapelsen, syndafallet, lagen och nåden. Under den övriga tiden studerade vi 2:a Tessalonikerbrevet. Ivrigt blevo därvid de tjocka ryska bihlarna uppslagna och de olika ställena uppsökta.

Det var en glädje att arbeta tillsammans med dessa bröder. Uppmärksamt följde de våra utläggningar och ivrigt gjorde de sina anteckningar. Deras ögon glänste, när de hade fattat en skriftens sanning, och de glädde sig mycket, när ett dunkelt ställe blev dem klart.

Så fort det visade sig, att vårt auditorium höll på att tröttna, gjorde vi ett uppehåll och övade in sånger. Det ryska folket har en särskild begåvning för och kärlek till musik. Sången vid den ryska statskyrkans gudstjänster är ofta underbart skön och utövar ett väldigt inflytande över folket och icke minst över de bildade. Dessa vecka, något memlankoliska melodier, i vilka den känsliga ryska folksjälen giver uttryck för sin längtan efter frid och gemenskap med Gud, hava något högtidligt och stämningsfullt i sig. Detta hava de evangeliska ryssarna behållit och med innerlig hänförelse öva och sjunga de sina vackra körsånger. Deras körer i de stora städernas församlingar såsom Petersburg, Moskva och Kiev kunna väl tävla med Västeuropas bästa sångkörer. Tyvärr hava de tillsammans med kult- och formväsendet förkastat de gamla kyrkliga melodierna och sångerna och sjunga nu våra moderna andliga sånger, engelska, tyska o. s. v. i rysk översättning. Vi inövade några nya sånger, och några andra, som de sjöngo på sitt sätt, lärde jag dem att sjunga rätt.

Gemensamt firande av Herrens nattvard utgjorde kursens höjdpunkt och avslutning.

Tjuguåtta bröder från lägret infunno sig. De hade frigjort sig från arbetet för dagen för att gemensamt med oss och de andra få fira minnet av Guds kärlek, som kom till sitt högsta uttryck på Kristi kors. Bröderna sjöngo på sitt sätt skriftens ord, som utgöra berättelsen om nattvardens instiftelse. Jag bröt brödet och räckte fram kalken. Det var en upplyftande stund, full av den djupaste högtidlighet. Vi utgjorde en blandad skara: en tysk, en svensk, ukrainare, storryssar och sibirier — och dock voro vi en kropp i Kristus. Herren, den korsfäste, var i vår mitt, och vi tänkte på den stund, då vi skola sitta till bords med honom i hans Faders rike.

Ännu ett kort böneumgänge, fullt av lov och tack för de sköna och välsignade stunderna av gemensamt arbete och gemensam glädje, och så följde den gamla apostoliska seden: »hälsan varandra med en helig kyss», såsom ett tecken på broderlig kärlek och till sist sången: »Gud med oss, tills vi ses igen».

Ja, farväl, I kära bröder, kanske vi återse varandra i Tyskland, annars i Ryssland eller helt säkert hos Herren i hans rike.

Sången om Jesus.

En söndagsafton för några år tillbaka, då d:r Forrest hade predikat i en av Londons kyrkor, kom en dam för att tacka honom för hans predikan, av vilken hon sade sig hava erfarit välsignelse. Under samtalets gång förstod han, att den för honom obekanta kvinnan var Jenny Lind, vilken tillbragte sina sista levnadsår i England.

D:r Forrest begagnade tillfället att omtala, att då han en dag besökt en troende yngling, som låg för döden, hade han frågat honom, genom vem eller vad han kommit till tron på Kristus. Ynglingen svarade, att han en gång hört Jenny Lind sjunga den härliga sången: Jag vet, att min förlossare lever! och den sången hade på honom gjort ett outplånligt intryck. Han hade givit hjärtat åt Kristus och allt sedan förblivit i tron på hans namn.

Vid detta meddelande lyste tårar i Jenny Linds ögon. Med djup rörelse tackade hon d:r Forrest, att han för henne omtalat denna händelse, och tillade: Det är icke första gången jag hört, att den sången varit till välsignelse för själar. Men jag brukar aldrig sjunga den utan att först bedja Gud, att han måtte välsigna åtminstone för något hjärta bland mina åhörare de härliga orden: Jag vet, att min förlossare lever!

MISSIONEN I LAPPLAND.

Från Dorotea.

Av Bror Backman.

För något år sedan beslöt Svenska Missionsförbundet att anställa en missionsarbetare här i Dorotea. Under tecknad erhöj och antog kallelse till denna befattning, som tillträdde den 1 februari förra året. Att från ett upparbetat och i allo gott arbetsfält komma till en socken som Dorotea är ingen leksak. Tomheten och saknaden av vänner äro stora. Därtill kom, att jag med min stora familj ej tycktes ha någon utsikt att få bo någonstades. Vid tanken på allt detta var jag nästan förtvivlad. Emellertid har Herren utvägar, där människor stå rädlösa. Genom hans underbara ledning kom jag att köpa en stor och präktig gård, som är nästan enastående i sitt slag i dessa trakter både vad läge och byggnadsstil beträffar. Den kostade 14,000 kronor. Fackmän, som i dagarna omvärderat gården för höjande av brandförsäkringen, värderade den till 40,000 kronor. Det underligaste är, att människor, som bott här i årtal och gärna velat köpa gården och betala mycket mera för densamma, aldrig tänkt, att gården var till salu. Att jag såsom främling skulle, innan jag knappt hade varit här ett dygn, vara ägare av en sådan gård, är för mig det underbaraste jag varit med om. Utan tvivel står vår Gud bakom allt detta.

Genom kyrkoherdens välvilliga hjälp har jag hittills fått predika i alla skolhusen inom socknen. På kyrkplatsen har jag haft rätt många möten i skolhuset. Hittills har det dock sett bekymmersamt ut där, ty nästan inga människor gå med på mötena. När Missionsföreståndare Norberg för ett par år sedan var här och predikade, hade han 15 åhörare. Det hör till regeln, att det i kyrkan på f. m. är 8 till 10 eller högst 15 personer. I söndags hade vi sammankomst första gången här i vårt missionshem, som vi kalla den gård, jag köpte, och som nu övertagits av Svenska Missionsförbundet. Till mötet kom mycket folk och Gud välsignade oss rikligen. Vi hoppas, att vi skola få se stora ting även på denna plats.

I byarna inom socknen går mycket folk med på mötena, och det är tacksamma människor att predika för. Till Fattmomakke var jag i sommar på lappmässan. Pred. Jonsson i Vilhelmina var även med. Tjänstgörande pastorn där öppnade kyrkan för oss, och vi predikade och sjöngo för lappar och svenskar, som hade samlats i stor myckenhet. Att Dorotea socken kan räknas till de »mörka» orterna är säkert. Här behövs arbete. Skörden är

mycken, men arbetarna äro få. Sorgligt nog florerar lönnbränningen förfärligt i dessa trakter. Man kokar och super alldeles oerhört. Här om dagen tog landfiskalen en brännvinsapparat från en man, som höll till i en koja i skogen. Han hade nu rätt mycket brännvin färdigt, som han skulle hava till julen. I förtvivilan över den stora förlusten av apparaten sköt sig den stackars mannen dagen efteråt en kula genom huvudet å ett kafé här. Han dog ögonblickligen. Kortspelsraseriet härjar likaledes förfärligt. Stora och små, höga och låga spela kort. Man blir nästan förtvivlad, när man ser all den orättfärdighet, som bedrivs. Här gäller det att arbeta med all kraft.

Glömmen ej vårt gemensamma arbete i Lappland!

Om insamling till bönhusbyggen.

I n:r 51 av denna tidning har en broder uttalat sig mot uppropen till hjälp för bönhusbyggen. Under tecknad vill därför bedja att få säga några ord i frågan. För vår del hava vi oinskränkt förtroende till våra distriktsföreståndare i denna sak. När därför en begäran om hjälp kommer till vår församling, under tecknad av distriktsföreståndare, hamnar den aldrig i papperskorgen. Vi gå vanligen till väga så, när vi fått fem eller sex sådana upprop om hjälp, att vi taga upp en duktig kollekt, som vi sedan fördela på dessa platser. Och varför göra vi detta? Jo, inom härvarande länsförenings verksamhetsområde hava under senare tid tillkommit tre missionshus, som alla varit mycket behöfliga och vilka icke hade kommit till stånd, om vännerna ej fått hjälp från andra håll. Dessa missionshus äro ej förlagda till några enstaka byar utan till trenne stationssamhällen. Vi tacka Gud och våra kära missionsvänner för hjälpen och ämna i fortsättningen låta vårt hjärta vara öppet för de verkligt behövande. Vi tro icke, att vi böra förmena varandra att offra även i detta fall. Låt det vara fritt! Den som vill må sända en gåva. Det torde i många fall vara en lika stor missionsgärning som att offra till en missionsstation i hednawärlden.

C. A.

Prenumerera på Missionsförbundet!

Samla prenumeranter!

Annonsera i Missionsförbundet!

Till medlemmar i de frikyrkliga samfunden.

På nyåret 1918 startades Frikyrklig Tidskrift, det första gemensamma organet för den svenska frikyrkörelsen. Företaget är alltså två år gammalt och borde därför nu ha vunnit en viss stabilitet. Svårigheter ha visserligen icke saknats under denna första tid. I mångt och mycket var ju tidskriften ett försök, men vi tro, att detta försök i stort sett lyckats väl. Helt visst har tidskriften en betydelsefull uppgift att fylla. Av allt att döma kommer vår i alla avseenden allvarliga tid att medföra en djupgående kris även på det religiösa området, ja vi leva mitt uppe i denna kris. Det gäller helt enkelt *nytestamentlig* kristendoms vara eller icke vara. Det gäller att mer energiskt än någonsin hävda den kristna sanningen och de bibliska principer, som varit och äro utmärkande för frikyrkörelsen. Frikyrklig Tidskrift intar härvidlag en klar ståndpunkt. Den vill alltfört gentemot vilken riktning det vara månade försvara *verklig* kristendom, sådan vi äga den i Guds ord.

Många erkännande och uppmuntrande ord ha uttalats om tidskriften, men vi hade dock hoppats att få påräkna ännu större resultat i fråga om dess spridning, än vad fallet blivit. Det viktigaste villkoret för att tidskriften skall kunna fylla sin uppgift är att den erhåller största möjligt spridning bland det frikyrkliga folket i vårt land. Därför drista vi oss att med dessa rader rikta en allvarlig maning till envar att stödja tidskriften genom att själv prenumerera på den och i övrigt på sätt ske kan medverka till dess spridning. Redaktörerna — en från vart och ett av de de frikyrkliga samfunden, Svenska Missionsförbundet, Baptist-samfundet och Metodistkyrkan — skola helt visst såsom hittills göra sitt bästa för att få tidskriftens innehåll så omväxlande, intresseväckande och givande som möjligt. Tidskriften utkommer med ett nummer i månaden.

Prenumerationspriset å posten är 5 kronor för helt år; 3 kr. för halft år.

Prenumeration kan även ske hos tidskriftens expedition, Danderydsgatan 2, Stockholm, om minst 5 ex. tagas under samma adress. Priset är då kr. 4:50 per ex.

Verkställ omedelbart prenumeration.

Stockholm i december 1919.

K. A. Modén.

L. Backman.

Axel Grönkvist.

J. Julén.

Fredrik Hedvall.

Styrelse för A.-B. Frikyrklig Tidskrift.

I uppropet instämna: Th. Arvidsson, C. E. Benander, J. Byström, G. Mosesson, J. Nyrén, G. Wagnsson.

I ovanstående upprop instämna undertecknade ungdomsledare och rikta samtidigt en varm vädjan till den troende ungdomen att på allt sätt stödja Frikyrklig Tidskrift.

Bruno Nyström.

Hj. Danielson.

MISSIONSFÖRBUNDET

Organ för Svenska Missionsförbundet.

Utkommer varje torsdag.

Redaktion:

Joh. Hellström.

Theod. Anderson.

Prenumerationspriset på tidningen är kr. 3:50 för helår. All prenumerations sker på posten. Till utlandet kostar tidningen kr. 5: 50 för helår.

Prenumerantsamlare erhålla 25 öre för varje ex., postkvitto å minst sex (6) ex, insändes till Expeditionen.

Annonspris:

30 öre pr millimeter. Födelse-, förlovnings- och vigselannons 3 kr. Dödsannons efter taxa.

På mötesannonser lämnas 50 % rabatt.

Postadress:

Barnhusgatan 10, Stockholm.

Rikstelefon: 85 25.

Allmän telefon: 46 34 o. 74 15.

Till redaktionen insända skrifter.

J. A. LINDBLADS FÖRLAG, Uppsala.

Gudsvittnen. Av Elisabet Lönroth. Häft. 4: 75, inb. 5: 75.

Villsamma Vägar. Av Carolina Luxburg-Abbot. Från tyskan av Fanny Ekenstierna. Kr. 6: 75.

Trons Seger. Av A. Fibiger. Från danskan av Signe Bosson-Alin. Kr. 1: 50.

SVENSKA KYRKANS DIAKONISTYRELSES BOKFÖRLAG, Stockholm.

Religionen och Tiden. Av Nathan Söderblom m. fl. Kr. 2: 75.

Mittens Rike och Kristi Rike. Av Maj Lagerheim Björck. Kr. 2: 50.

Ur Den Kvinnliga Diakonien Historia. Av Lotten Munck och Anna Weman. Andra delen Kr. 4: 25.

Israels Profeter. Av Erik Stave. Tredje delen. Kr. 4: 25.

Tiffes Aventyr. Av Elisabeth Hjelmqvist. Kr. 2: —.

BAPTISTMISSIONENS BOKFÖRLAGS A.-B., Stockholm.

Den Kristna Juniorverksamheten. Av N. J. Nordström. Kr. 1: 25.

M. C. AARØES FÖRLAG, Göteborg.

Inför valet. Av I. Aug. Åström. Pris Kr. 2: —.

LJUNGS CHOKLAD
HÖGST I KVALITÉ · LÄGST I PRIS
· PROVA DEN ·

MISSIONSFÖRBUNDET

utkommer även under år 1920 en gång i veckan.

MISSIONSFÖRBUNDET 1920

kommer att innehålla värdefulla artiklar under medverkan av flere kända författare och predikanter.

MISSIONSFÖRBUNDET 1920

blir alltfort det gemensamma tidningsorganet för Svenska Missionsförbundets inre och yttre mission och bör därför finnas hos alla våra medlemmar och övriga vänner.

MISSIONSFÖRBUNDET 1920

kommer att innehålla textutredningar för söndagsskolan och bör därför varje söndagsskollärare prenumerera på Missionsförbundet.

MISSIONSFÖRBUNDET 1920

blir ändock lika billig som 1919 och kommer alltså att kosta endast kr. 3: 50 för hela året.

MISSIONSFÖRBUNDET 1920

erhålles endast genom prenumeration på posten.

MISSIONSFÖRBUNDET 1920

giver sina prenumerantsamlare 25 öre i provision för varje exemplar, då postkvitton å minst sex (6) exemplar insändas till vår expedition.

MISSIONSFÖRBUNDET 1920

borde få trettio tusen prenumeranter.

Innehåll: Världens frälsare. — Det flydda årets eftermäle. — Från hemförsamlingarna. — Från redaktion och expedition. — Från Kaukasien. — Studier i skriften. — Ett ord i skolfrågan. — Mitt hus skall kallas ett bönehus. — En bibelkurs med ryska krigsfångar. — Missionen i Lappland m. m.